

Didier Vermeiren (1951)

Untitled, 1985

Metal

1650 x 810 x 890 mm

Provenance:

Directly from the artist
Michel Grandsard, Antwerp

Exhibitions

Bignan, Centre d'Art Contemporain du Domaine de Kerguéhennec, Didier Vermeiren, 1991
Antwerpe, MuHKA, 1998-2015 on consignment

Literature:

Centre d'Art Contemporain du Domaine de Kerguéhennec, Bignan, Didier Vermeiren, 1991, cat. p. 43

Artist description:

Didier Vermeiren stelt in zijn werk een aantal fundamentele vragen over de identiteit van de beeldhouwkunst: wat zijn de karakteristieken, hoe verhoudt de moderne sculptuur zich tot haar geschiedenis, wat zijn de mogelijkheden voor de hedendaagse beeldhouwkunst?

De sokkel, een wezenlijk onderdeel van het klassieke beeld, dient Vermeiren als fundament voor zijn onderzoek. De sokkel neemt een belangrijke plaats in in de geschiedenis van de beeldhouwkunst: het verdwijnen ervan markeert de overgang van de klassieke beeldhouwkunst naar de moderne meestal sokkeloze sculptuur. Deze evolutie werd op het einde van de negentiende eeuw in gang gezet door Auguste Rodin. Ook Constantin Brancusi heeft binnen deze evolutie een belangrijke rol gespeeld: voor hem maakt de sokkel integraal deel uit van de sculptuur.

In eerste instantie viseert Vermeiren de massiviteit van het beeld, het gewicht van de sculptuur, letterlijk (materieel) en figuurlijk (historisch). Hiertoe plaatst hij zware, gietijzeren sokkels op lichte, qua vorm identieke, sokkels gemaakt uit polyurethaanschuim dat door het gewicht van het ijzer wordt ingedrukt.

In zijn sokkel-op-sokkelwerken plaatst Vermeiren identieke sokkels in spiegelbeeld op elkaar. Deze sokkels zijn afgietsels van voetstukken uit musea, imitaties van antieke postamenten of bewerkte sokkels die hij in antiekwinkels vindt. Door het gebruik van historisch materiaal verwijst hij naar vroegere beeldhouwers zoals Rodin en Brancusi bij wie de problematiek van de autonomie van het beeld ook reeds aan de orde was.

In een latere periode realiseert Vermeiren nauwkeurige afgietsels van replica's van sokkels uit het Rodinmuseum of het Canovamuseum. Het materiaal van Vermeirens sokkels is identiek aan dat van de beelden die op de originele sokkels staan. De titel vermeldt aan welk beeld Vermeiren de sokkel heeft ontleend.

Vanaf 1985 ontwikkelt hij de zogenaamde 'kooisculpturen', een soort metalen geraamten op wieltjes. De werken van Didier Vermeiren brengen zijn vragen over en inzichten in de beeldhouwkunst in beeld.